

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 września 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 9 sierpnia 2019 roku odmówił T. W. przyznania rekompensaty z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach ze względu na brak dokumentów potwierdzających pracę w takich warunkach. (decyzja k 7 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 9.08.2019r.)

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą T. W. w dniu 4 października 2019 roku złożył do sądu odwołanie, wnosząc w nim o przyznanie rekompensaty poprzez zaliczenie do stażu pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu w warunkach szczególnych. (odwołanie k. 3 – 4)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 28 października 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 15 - 16)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. urodził się w dniu (...).(niesporne)

W dniu 9 września 1980 roku uzyskał tytuł lekarza. (dyplom k.201)

W okresie od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 2001 roku wnioskodawca był pracownikiem Zakładu Opieki Zdrowotnej Ł., do 31 maja 2001 roku zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś od 1 czerwca 2001 roku - w wymiarze 0,753 etatu. (świadczenie pracy k 39- 40)

W okresie tego zatrudnienia - do 30 września 1983 roku wykonywał staż podyplomowy w Przychodni (...), przy czym początkowo - w okresie pierwszych 12 miesięcy - powierzono mu obowiązki lekarza stażysty, a po odbyciu stażu - obowiązki młodszego asystenta. (umowa o pracę k.5)

Do obowiązków wnioskodawcy jako lekarza stażysty należało: prowadzenie wyznaczonej przez ordynatora oddziału określonej liczby chorych wykonując czynności diagnostyczno-terapeutyczne, branie udziału w obchodach lekarskich, prowadzenie dokumentacji chorych, czuwanie nad przestrzeganiem przez chorych regulaminu szpitalnego, dopilnowanie utrzymania należytego stanu sanitarnego i porządku u powierzonej mu części chorych, udawanie się bezzwłocznie na wezwanie personelu pomocniczo – lekarskiego do chorych wymagających pomocy. (zakres obowiązków lekarza stażysty k.48)

W dniu 10 października 1983 roku, po zdaniu egzaminu specjalizacyjnego, w ramach dalszego zatrudnienia u wskazanego pracodawcy, T. W. został skierowany do pracy w Szpitalu im. dr J. B. - Oddziału (...) Ogólnej, gdzie nadal był zatrudniony na stanowisku młodszego asystenta. (decyzja o przeniesieniu do pracy k. 6)

Od 1 grudnia 1983 roku powierzono mu obowiązki asystenta, a od 1 maja 1991 roku – obowiązki starszego asystenta. (decyzje o powierzeniu obowiązków k.7-8)

Do obowiązków T. W. jako młodszego asystenta i asystenta należało: przeprowadzanie wstępnego obchodu, obecność na obchodzie ordynatora, referowanie stanu zdrowia chorych powierzonych jego pieczy oraz notowanie zleceń ordynatora, przeprowadzanie na polecenie ordynatora popołudniowych lub wieczornych obchodów chorych (o ile na oddziale nie było starszego asystenta), prowadzenie historii choroby chorych powierzonych jego opiece, przygotowywanie dokumentów potrzebnych do wypisu lub śmierci chorego i przygotowywanie wyciągów z historii choroby na polecenie ordynatora, obecność przy badaniach radiologicznych chorych i omawianie z lekarzem pracowni radiologicznej wyników badania, branie udziału w naradach lekarskich oraz obecność przy sekcji zwłok chorych pozostających pod jego opieką, pełnienie dyżurów lekarskich w szpitalu, wykonywanie zabiegów zleconych przez ordynatora lub starszego asystenta, wpisywanie w receptariusze leków wg wskazówek ordynatora oraz przedstawianie do podpisu (o ile na oddziale nie ma starszego asystenta), wpisywanie do księgi zleceń dla lekarza dyżurnego zleceń

ordynatora, czuwanie nad przestrzeganiem przez chorych regulaminu szpitalnego, udzielanie rodzinom informacji o stanie zdrowia chorych, nadzór nad prowadzeniem księgi oddziałowej chorych i księgi inwentarza lekarskiego. (zakres obowiązków k 172-173)

Do obowiązków wnioskodawcy jako starszego asystenta należało m.in. sprawowanie opieki nad chorymi przydzielonymi mu przez ordynatora, doszkalanie podległych lekarzy i dzielenie się z nimi wszelkimi zdobytymi wiadomościami i spostrzeżeniami, dopilnowanie dokładnego prowadzenia przez podległych lekarzy historii chorób chorych przebywających na oddziale, dopilnowanie aby wszystkie niezbędne zabiegi i badania pomocnicze zlecone przez ordynatora były wykonane w terminie przez niego ustalonym, pełnienie dyżurów lekarskich w szpitalu, udzielenia rodzinom informacji o stanie zdrowia chorych na zlecenie ordynatora, nadzór nad utrzymaniem w należyтым stanie sprzętu i wyposażenia gospodarczego znajdującego się na oddziale. (zakres obowiązków starszego asystenta k.174-175)

Jako lekarz oddziału chirurgii Szpitala im. dr J. B. w Ł. T. W. praktycznie codziennie brał udział w pracach zespołów operacyjnych, zarówno w ramach ostrych dyżurów jak i planowych operacji. Zajmował się tym w ramach pełnego etatu. W tym okresie nie piastował żadnej funkcji kierowniczej, był tylko członkiem zespołu operacyjno-zabiegowego. Na miesiąc, góra 2 miesiące w roku lekarze szpitala byli delegowani do pracy w poradni specjalistycznej, pełniąc jednak w tym okresie dyżury zabiegowe. W spornym okresie zatrudnienia wnioskodawcy łącznie rok – półtora roku nie wykonywał on pracy na oddziale szpitalnym jako członek zespołu operacyjnego. (przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy z dnia 28.07.2020r. – płyta CD k 337 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami e-protokół rozprawy z dnia 16.06.2010r. – płyta CD k 32)

W okresie zatrudnienia w Zakładzie Opieki Zdrowotnej Ł. - od 1 października 1998 roku wnioskodawca zaczął wykonywać pracę w Poradni na ul. (...) w Ł.. (niesporne)

Niezależnie od opisanego zatrudnienia wnioskodawca od 1 grudnia 1991 roku zawarł ze swoim pracodawcą drugą umowę, w ramach której świadczył także pracę w Oddziale Pomocy Doraźnej jako lekarz pogotowia. (umowy o pracę k 42-47, przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy z dnia 28.07.2020r. – płyta CD k 337 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami e-protokół rozprawy z dnia 16.06.2010r. – płyta CD k 32)

Od 1 października 2001 roku do 30 września 2003 roku T. W. był zatrudniony w III Szpitalu Miejskim im. dr K. J. w Ł. na stanowisku starszego asystenta. Początkowo – przez pierwszy rok - do 30 września 2002 roku wykonywał pracę na 1/8 etatu, a następnie od 1 października 2002 roku - w pełnym wymiarze godzin. Okres pracy w pełnym wymiarze czasu pracy został zaliczony jako okres pracy w szczególnych warunkach – jako praca w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych na stanowisku lekarza medycyny (zgodnie z wykazem A, dział XII, poz. 2., pkt a, ppkt 1 Dz. Urz. MZ i OS nr 8/83 poz. 40 i Dz. Urz. Mz i Os nr. 2/89). (świadcstwo pracy k.12 – 13)

W okresie od 1 kwietnia 2006 roku do 31 grudnia 2011 roku wnioskodawca był zatrudniony w I Szpitalu Miejskim im. (...) w Ł. na stanowisku starszego asystenta w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie tym praca odwołującego na oddziale chirurgii ogólnej w zespole operacyjnym była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (świadcstwo pracy k.14)

W dniu 9 sierpnia 2019 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę z rekompensatą. (wniosek k. 1 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 9.08.2019r.)

Decyzją z dnia 17 września 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w Ł. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 7 września 2019 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. (decyzja k.4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów pochodzących z opisanych okresów zatrudnienia wnioskodawcy, które nie były kwestionowane co do ich autentyczności i wartości dowodowej przez żadną ze stron. Sąd oparł swoje ustalenia także na podstawie przesłuchania wnioskodawcy jako strony uznając, że dowód ten koreluje ze zgromadzonymi dokumentami, tworząc spójną, logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy wnioskodawcy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W myśl art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 roku, poz.1924 ze zm.), rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Zgodnie zaś z brzmieniem art.21 ust.1 cytowanej ustawy rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art.23 ust.1 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

Z powyższego brzmienia przepisów wynikają zatem dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym

charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2020r., poz. 53), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art 32 ust.4 tej ustawy stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z § 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Rozporządzenie to zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego drugiego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z 27 maja 1985 roku, wydanej w sprawie o sygn. akt III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art.473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą

być udowadniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z 2 lutego 1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie czy praca wykonywana przez ubezpieczonego we wskazanych przez niego okresach była wykonywana w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach, wszelkimi środkami dowodowymi, tj. na podstawie zeznań świadków, zeznań samego ubezpieczonego oraz dowodów z dokumentów przedłożonych w toku postępowania dowodowego w szczególności w postaci zachowanych akt pracowniczych.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało w sposób niebudzący wątpliwości, iż odwołujący w okresie zatrudnienia od 10 listopada 1983 roku do 30 września 1998 roku (14 lat 10 miesięcy i 20 dni) na stanowisku asystenta i starszego asystenta wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach określoną w wykazie A, dział XII, poz. 2 cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. tj. prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych.

Postępowanie to wykazało, że w dniu 10 listopada 1983 roku, po zdaniu egzaminu specjalizacyjnego w zakresie chirurgii ogólnej, rozpoczął pracę na oddziale zabiegowym Szpitala im. dr J. B. w Ł., uczestnicząc czynnie w zespołach operacyjnych swojej dyscypliny zabiegowej.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę uznał, że dla kwalifikacji pracy osoby ubezpieczonej jako pracy w warunkach szczególnych decydujące znaczenie ma przynależność do zespołu operacyjnego dyscypliny zabiegowej. Pracownik takiego zespołu, co wynika w sposób oczywisty z zasad doświadczenia życiowego, nie ma wpływu na wykonywane, konkretne czynności medyczne. Po pierwsze, ich ilość i jakość zależą od ilości pacjentów i schorzeń, z jakimi się zgłaszają. Po drugie, pracodawca ma zawsze możliwość kierowania pracą pracownika - w tym przypadku lekarza - i powierzania mu wykonania czynności innych aniżeli praca stricte zabiegowa. Istotna jest jednak gotowość do wykonywania zabiegów nieplanowanych oraz wykonywanie zabiegów planowych. Nie wyklucza uznania określonej pracy za pracę w warunkach szczególnych, realizowanie innych czynności związanych z zasadniczym procesem pracy. Wykonywanie planowych i nagłych zabiegów musi poprzedzać przyjęcie pacjenta i diagnostyka, a po zabiegu pacjent wymaga opieki i konsultacji stanu zdrowia. Wszystkie te czynności, połączone oczywiście z realizowaniem w pełnym zakresie (a nie jedynie wyrywkowo) zabiegów operacyjnych, podlegają zaliczeniu w ramy pracy w zespole operacyjnym dyscypliny zabiegowej. Por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 27 listopada 2013 r. I UK 166/13, opubl. L.)

Dlatego też nie można w przedmiotowej sprawie rozdzielać czasu pracy poświęconego przez wnioskodawcę na zabiegi operacyjne od czynności związanych z pobytem pacjentów w szpitalu, poprzedzających jak i następujących po takim zabiegu.

Odliczając nawet – jak wskazał to wnioskodawca okres jego oddelegowania jako pracownika szpitala na okres miesiąca w roku do pracy w przychodni – łącznie nie dłużej niż półtora roku (18 miesięcy) we wskazanym okresie zatrudnienia w ZOZ Ł., łączny czas pracy odwołującego w warunkach szczególnych nadal przekracza 15 lat.

Należy bowiem z całą stanowczością uznać jako okres pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia T. W. od 1 października 2002 roku do 30 września 2003 roku (1 rok) w Szpitalu im. (...) w Ł. gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych jako lekarz medycyny.

W ocenie Sądu również do pracy w szczególnych warunkach wnioskodawcy zaliczyć należy okres jego zatrudnienia od 1 kwietnia 2006 roku do 31 grudnia 2008 roku (2 lata 9 miesięcy) w I Szpitalu Miejskim im. (...) w Ł. w okresie, gdzie powierzono mu obowiązki w oddziale chirurgii ogólnej w zespole operacyjnym na stanowisku starszego asystenta w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że w świadectwach pracy wystawionych przez oba te szpitale wskazano, że iż wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Brak wskazania

właściwych przepisów w tych dokumentach, wobec jednoznacznego określenia w nich rodzaju pracy wykonywanej przez T. W., potwierdzonej w toku przesłuchania przed sądem, nie stanowi przeszkody w ustaleniu faktycznego rodzaju pracy uprawniającej do zaliczenia do prac w szczególnych warunkach.

Dodać należy, że organ rentowy w toku postępowania odwoławczego nie podważył wartości dowodowej zeznań skarżącego, ani też nie kwestionował oryginalnych dokumentów zalegających w aktach osobowych skarżącego.

Dodać wypada, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (patrz wyroki Sądu Najwyższego: z 14 września 2007 roku, III UK 27/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 325; z 19 września 2007 roku, III UK 38/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 329; z 6 grudnia 2007 roku, III UK 66/2007 LexPolonica nr 2375445; z 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/2007 OSNP 2009/5-6 poz. 75 i z 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008 OSNP 2010/23-24 poz. 281).

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczony będąc zatrudniony w okresie od 10 września 1983 roku do 30 września 1998 roku (z pominięciem nawet łącznie półtorarocznego okresu pracy w poradni), od 1 października 2002 roku do 30 września 2003 roku i od 1 kwietnia 2006 roku do 31 grudnia 2008 roku, w pełnym wymiarze w tych okresach wykonywał prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych. Praca na powyższym stanowisku stanowi pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, Dziale XII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983, nr 8, poz. 43). Wnioskodawca w wymienionych okresach wykonywał bowiem zabiegi i był w stałej gotowości do ich wykonywania.

Podsumowując, stwierdzić należy, że po uwzględnieniu wszystkich tych okresów zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych ubezpieczony spełnia wymóg legitymowania się więcej niż wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych tj. łącznie 17 lat 1 miesięcy i 20 dni.

Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w sentencji wyroku.

J.K.